

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Afl levering 1: Sheherazade

Een klankregenboog tegen de stress

Als ik in mijn dromen muziek hoor dan wordt het tijd mijn altviool weer op te zoeken. De zomer buiten lonkt en ik wil die snipperdagen nog niet loslaten want zodra ik met muziek begin, stribbel ik tegen het nieuwe seizoen met alle verplichtingen die als een blok op me afkomen. Zelfs mijn handen vertonen nog enige weerstand tegenover de nodige toonladers want ze weten ook dat na wekelang ruwe rotsen vastpakken en lekker de berg opklimmen de fijne motoriek terugvinden een behoorlijke klus zal worden.

Toch sluipt er langzamerhand structuur in de dagen en de orkestpartijen kunnen niet meer wachten. Wat stijfjes worstel ik me allereerst door Rimsky-Korsakovs symfonische suite *Sheherazade* heen en besef dat ik meer aan het vechten dan aan het spelen ben. Al gauw verlies ik mijn aandacht en sta ik toe dat mijn hoofd ontglipt naar de oriëntaalse sferen van het duizend-en-één-nachtverhaal. Ik onderbreek het spel en loop naar de boekenkast om de verhalen op te zoeken als mijn oog op het repetitieschema ernaast valt; ik herpak me en verzoen me opnieuw met de altviool.

Een paar dagen later, in het orkest, merk ik dat de vakantiepaauze ook bij mijn collega's nog doorwerkt. Tijdens de re-

petitie verkeert mijn hoofd te veel in de vakantiemodus en mijn groepsgevoel verslapt: ik kom niet met de vlugge muzikale ideeën van de dirigent mee. Gelukkig laat hij ons spelen. Toch struikelen nu de violen over een loopje, dientengevolge zetten de fluiten een fractie te laat in, maar eigenlijk komt dat door de contrabassen die deze frase hadden moeten leiden. De dirigent stopt, zoekt naar woorden maar na een korte tijd zegt hij slechts: „*I love contrabass!*” En laat de groep dezelfde frase nu solo herhalen. Dan appelleert hij aan de poëzietaal van de muziek en laat onze foutjes onbenoemd. We zoeken met zijn allen naar de juiste toonkleur. Als door een toverstaf verandert iets in me en ik ga helemaal in de klank op. Ineens zijn we weer één groot instrument, het ritme wordt strakker en Sheherazades verhaal vloeit met de muziek samen in een klinkende regenboog die boven het orkest oprijst.

Ik kom thuis als een ander mens, kijk in mijn agenda en schrik niet meer dat ik zo meteen naar de tandarts moet, daarna naar de volgende kamermuziek-repetitie en vervolgens, zonder te eten, rechtstreeks naar een vergadering moet hollen. Alsof de klankregenboog me tegen de stress beschermt, verheug ik me al op morgen en roep: „*I love viola!*”

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.

